

FARNÍČEK

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
4. ROČNÍK - ČÍSLO 40 - ČERVEN 2006

**V neděli 28. května
přistoupilo v našem
kostele k prvnímu
svatému přijímání
19 dětí.**

Duchovní slovo

Žít duchovním životem je prožívat život, ve kterém náš duch a Duch Boží nesou rýsy společného svědectví, že patříme Bohu jako jeho milované děti. Toto svědectví zahrnuje každý aspekt našeho života. Apoštol Pavel říká: „Ať tedy jíte, či pijete, či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“ A jsme Boží slávou, když je na nás očitě patná svoboda Božího dítěte. Žijeme-li ve spojení s Božím Duchem, tehdy můžeme být jeho svědky, protože ať jdeme kamkoli a ať potkáme kohokoli, projevuje se skrze nás Duch Boží.

Jak se skrze nás projevuje Duch Boží? Často se domníváme, že svědčit o Bohu je jako mluvit na jeho obranu. Přemýšlíme, kde a jak udělat Boha předmětem hovoru a jak přesvědčit svou rodinu, přátele, sousedy a kolegy o Boží přítomnosti v nich samých. To není špatné, ale: „Ovoce Ducha Svatého však je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost a sebeovládání.“ Takové ovoce mluví samo za sebe. Přesvědčování může vést k rozdělení, ale ovoce Ducha Svatého vedou k jednotě.

V naší tak úspěšné době potřebujeme „jíst“ a nabízet takové ovoce Ducha Božího, abychom byli silní vírou, dokázali nést břemena svá i jiných a vytvářeli civilizaci lásky.

otec Mirek

Proní svaté přijímání

Sešel se rok s rokem a naše farní rodina se rozrostla o dalších 19 dětí, které mohou přijímat Tělo a Krev Páně.

Letos to byli: **Marcela Hvozdenká, Kristýna Bačůvková, Alžběta a Barbora Krajčovy, Hana Výskalová, Adéla Košáková, Eliška Němcová, Karolína Odstrčilová, Anna Kučerová, Kateřina Běláková, Jakub Jasenský, Pavel Dohnal, Jan Bařinka, Jan Hřebačka Hřebačka, Filip Kamenář, David Odstrčil, Jan Rajndl a Jiří Sanitník.**

Všem, kteří se na přípravě letošního prvního svatého přijímání podíleli, Pán Bůh zaplať!

A věříme, že děti budou – podle slov otce Mirka – přistupovat k této svátosti co nejčastěji a nebude to pro ně konec jejich duchovního života.

Ať jim to připomíná také ovečka, kterou všichni prvkomunikanti na závěr dostali...

-pn-

Dárek dětem k 1. svatému přijímání

Neděle 28. května 2006 je a zůstane pro 19 dětí fryšácké farnosti velmi vzácným, krásným a neopakovatelným dnem v jejich životě. Poprvé přijali Pána Ježíše pod způsobem chleba do svých srdcí – první svatě přijímání. Hned na druhý den pro ně připravil duchovní otec P. Miroslav Dibelka pěkný dárek.

V pondělí ráno se vydaly tyto děti spolu s P. Miroslavem Dibelkou, rodiči, babičkami, sourozenci a dětmi ze scholy, za dobrodružstvím do Olomouce a na Svätý Kopeček. Některé děti se tak těšily, že nemohly ani dospat rána. Cesta pěkně ubíhala a než jsme se nadáli, už jsme si prohlíželi v Olomouci u Slovanského domu letadlo TU-104. Pro mnohé z dětí to bylo první setkání se skutečným letadlem, proto vše důkladně prozkoumaly. Následovala krátká

cesta městem na Horní náměstí. Nejdříve jsme obdivovali pověstný olomoucký orloj. Bohužel jsme zde nemohli zůstat až do pravého poledne, kdy se všechny figurky orloje dají do pohybu. Ale dětem to moc nevadilo, protože je zaujala Arionova oválná kašna v rohu náměstí. Nezůstal jediný, kdo by se neposadil na plastiku želvy vedle kašny. Všichni se prošli po krunýři monumentální želvy v kašně a obdivovali tryskající umělecký výtvar. Nikdo se nenamočil a ani do kašny nespadl. Poslední, co jsme v Olomouci navštívili, byla 46 metrů vysoká věž kostela sv. Mořice. Téměř všichni zdolali 204 schodů vedoucích nahoru a odměnou byl všem velmi pěkný a neobvyklý pohled na starobylé město a celé okolí. Zde jsme si udělali snímek, aby nás doma pochválili za to, jak jsme dobří. Pro kontrolu si některé děti po cestě dolů počítaly schody. Ti rychlí to ovšem nestihli. Pak jsme se přesunuli autobusem k našemu hlavnímu cíli. V chrámu Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku sloužil P. Miroslav jen pro nás mši svatou a děti, které byly v neděli u prvního svatého přijímání, tedy již podruhé přijaly Pána Ježíše do svých srdcí.

Když jsme vycházeli z kostela, zvony na pravé věži právě ohlašovaly poledne, ale na posezení či odpočinek nebyl čas. Dojedli jsme svačiny, ve stáncích koupili drobné suvenýry či upomínkové předměty a hurá do ZOO. Zde již na děti čekalo mnoho zvířat a atrakcí. Každý si našel to, co ho nejvíc zajímalo. Vyhlídkovou 30 metrů vysokou kovovou věž si nenechal ujít snad nikdo. Prohlídka ZOO rychle uběhla a někteří šťastlivci, kterým ještě zbyly nějaké finance, utráceli ve stáncích při východu ze ZOO. Nezapomněli ani na drobné dárky pro všechny, co zůstali doma. Před odjezdem jsme udělali hromadně foto, rozloučili se se Svatým Kopečkem a ujížděli k domovu. Počasí nám přálo. Obloha se zatáhla teprve, až jsme dorazili domů.

Byl to krásný den pro všechny. Velké poděkování patří především P. Miroslavovi za dobrý nápad a prožití nezapomenutelného dne.

Magda Rajndlová

Říká se „Do třetice všeho dobrého“, a tak vám tedy přinášíme ještě jeden, opravdu už poslední příspěvek, týkající se letošního prvního svatého přijímání...

Setkání 20. května v DISu

Je osm hodin ráno a my, přípravný tým, se scházíme do DISu. Proč? Dnes se zde koná setkání rodin, jejichž děti letos přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Už se všichni moc těšíme a jsme plni očekávání, jak to celé dnes proběhne. Ještě poslední přípravy a setkání může začít.

Po deváté hodině se již scházejí první účastníci. U dveří je vítáme jako zvířátka z lesa: včelka, myška, zajíc, ježek a samozřejmě Beruška a Ferda mravenec, kterým byla udělena funkce hlavních organizátorů. Maminky včera jistě nezahálely a téměř všechny přinesly něco na zub z domácí kuchyně. V mžiku se tak dobrotami zaplnil celý stůl DISáckého baru. Lesní zvířátka zavedla všechny účastníky do hnědé klubovny a vše mohlo naplno vypuknout!

Nejprve se ujal slova otec Mirek a všechny srdečně přivítal. Poté již začal první program. Děti měly přichystané hry na hřišti u školy. Byla možnost zahrát si vybíjenou, hru na šátky nebo třeba japonský fotbal. Malé děti se naopak se zájmem honily se slovy: „Chodí Pešek okolo, nekoukej se na něho...“ No prostě paráda. A rodiče? Ti mezitím vyslechli povídání od manželů Bůčkových, ACS ze Strážnice, kteří jim udělili jistě mnoho skvělých rad do života. Kolem půl dvanácté se opět všichni shromáždili v hnědé klubovně a přítomní shlédli pohádku „O perníkové chaloupce“ (tedy spíše novodobou pohádku „O perníkovém paneláku“ :-)). No a poté byl účastníkům udělen bojový úkol. Měli se rozdělit do skupinek a natočit videoklip na jednu z pohádkových písniček. Během chutného oběda a celou polední přestávku si tak všichni lámali hlavy, jak své představení co nejlépe zrežimovat, a tak měli o zábavu postaráno. Poté již došlo k samotnému natáčení, při němž se rodiny jistě nejednokrát zasmály. Natáčení se trochu protáhlo, a tak další program začal až s malým zpožděním, ale myslím, že to přítomným nevadilo.

Hru „sázky“ moderoval Bery, spolu s Beruškou. A jak to probíhalo? Byly nachystány soutěžní disciplíny a pro každou byly vybráni dobrovolníci z řad publika, kteří měli vždy splnit nějaký úkol. Ostatní přítomní, rozdělení do svých rodin, si poté sázeli na člověka, který tu či onu disciplínu splní nejrychleji, nejlépe... Základní kapitál každé rodiny činila koruna, padesát haléřů a ceny za rozmnožení této částky byly více než zajímavé. Např. při získání 20 Kč by výherci získali basu piva! :-) Rodiny se opravdu moc snažily, taktizovaly a některé svůj kapitál skutečně výrazně zvýšily. Nutno ovšem podotknout, že nejvyšší výhru, tj. basu piva, si neodnášel nikdo. No, škoda... To, že

během tohoto odpoledne bylo o zábavu skutečně postaráno, vám přiblížím uvedením některých soutěžních disciplín. Jednalo se např. o pojídání piškotů, lovení gumových žízalek z vody ústy, nebo klasické skákání v pytlí.

Poté byl rodinám na chvíli dopřán klid, ale brzy jsme se již shromáždili v sále k promítání videoklipů, které účastníci během polední pauzy natočili. Jednalo se o scénky k písničkám „Pod dubem, za dubem“, „Když se načančám“ a „Není nutno“. Při promítání jsme se všichni perfektně bavili, nejvíce možná sami účinkující, kteří byli svými výkony před kamerou sami překvapeni. Já, jako divák,

mimořádně povedly. Někteří jedinci se však tohoto promítání neúčastnili. Proč? Zlákalo je existenční hokejové utkání naší reprezentace s Finskem (mimořádně vyhráli jsme 3:1, tak snad nelitovali. :-)) A nakonec následovalo opékání špekáčků se zpěvem a sdělováním zážitků z celého dne. A že jich bylo! Špekáčků i těch zážitků. :-)) (Já sama jsem se např. při uklízení dověděla velmi zajímavou věc. Přátelé, podlaha DISáckého sálu se nevytírá, protože je natřená nějakým speciálním přípravkem! Tak pozor, pečlivé maminky! DISákům vytřením podlahy určitě nepomůžete!)

Tak tedy, všichni účastníci se shodli na tom, že to byl moc prima den. Největší poděkování patří otci Mirkovi za velkou iniciativu, DISákům ze velmi příjemné útočiště a především hlavním organizátorům, kteří hýřili skvělými nápady a vše perfektně nachystali. Tak zase za rok! (i když nejspíše v úplně jiném složení)

Liduška Görigová

PODĚKOVÁNÍ...

Chtěli bychom se ještě vrátit k sobotě 20. května, kdy se konalo na DISu setkání rodin dětí, které letos poprvé přijaly Pána Ježíše do svých srdcí. Nikdo z nás nevěděl, co nás na DISu čeká a jak tento den prožijeme. Myslíme si, že můžeme za většinu rodičů potvrdit, že to byl nádherný den, plný radosti, kamarádství a pohody.

Děkujeme všem, kteří pro nás toto setkání připravili. Otcí Mirkovi za povzbuzivá slova, manželům Bůčkovým ze Strážnice, od kterých jsme mohli získat inspiraci pro život v našich rodinách i ve farnosti. Berymu za skvělé uvádění sázkové kanceláře a zvláště všem ochotným děčkám ze spolča, které pro nás celý program připravily a pozorně se o nás i o naše děti staraly. Jmenovitě – Berušce, Včelce Máji, Ježkovi, Zajícovi, Myšce, Ferdovi → Evči, Peťovi, Vítovi, Evičce, Filipovi, Liduše, Jendovi, Pájovi, Bětce, Vaškovi, Verči, Pavlovi, Peťovi. A poslední díky patří také všem DISákům.

Na tento den budeme moc rádi vzpomínat!

Sylva a David Odstrčilovi

Chávez v ČR

Tedy nikoliv Hugo Chávez (známý to prezident Venezuely), ale právě Pascual Chávez, kterýžto hlavní představený a devátý nástupce Dona Bosca zavítal do České republiky, a to (mimo jiné) přímo do Pardubic, aby rozdal mladým sebe i své myšlenky.

U takové akce samozřejmě nemohli chybět také zástupci Fryštáku – jakožto „rodného města“ salesiánů u nás. V počtu 13 osob jsme vpravdě v řeholní hodinu byli ochotnými rodiči odvezeni do Kroměříže, kde už jsme čekali na autobus, který nás spolu s několika dalšími skupinami měl odvést až na místo činu. Tak se také stalo, a po několika neúspěšných pokusech o učení se jsme v poměrně slušném čase dorazili do Pardubic, kde už nás čekalo dalších 500 více či méně známých tváří. Tam nám vedoucí naší skupinky Pavel Osoha rozdal jmenovky, vyzvedli jsme si „Pascalovské“ trička a usadili se na louce, kde proběhla první část programu. Ten se nesl ve znamení hesla: „*Věnujme zvláštní pozornost rodině, která je kolébkou života a lásky a prvním místem, kde se člověk učí být člověkem.*“ Po pěkném divadelně-hudebním představení ze života kardinála Trochty a muzikantských vystoupeních některých účastníků pronesl slůvko nám všem dobře známý otec biskup Kája Herbst. A pak už přišly na řadu tzv. workshopy, neboli zájmové skupinky. Vybral si každý. Naše pánská část se z velké části rozhodla pro volejbal, kde v neoficiálním turnaji nepoznala hořkost porážky, děvčata naopak zaujala spíše tvořivost. Mimo sportovní a tvořivé skupinky byly dále možnosti modlitebních či diskusních workshopů. Nechyběla samozřejmě ani možnost přijat svátost smíření. Po psychickém či fyzickém vypětí (jak kdo) nastal čas oběda, který vydávaly místní ochotná děvčata.

A pak už to přišlo. Osoba, na kterou jsme čekali, dorazila. Samozřejmě co jiného ho tu mohlo čekat, než práce. A tak začal zasazováním stromku. To mu šlo báječně, a tak se, ještě po další sérii programu (tanec, hudba, breakaři z Teplic...), mohl konečně naplno věnovat svým mladým. Vtipnou scénkou byl přivítán na pódiu, kde zodpověděl několik zajímavých a mnohdy i záluďných otázek. Pak přišel prostor pro dobrovolníky (také z řad Fryštáku), kteří se chystají do zahraničí pomáhat salesiánům v jejich práci. V krátkosti se představili a úsměvně pantomimicky ztvárnili denní program takového normálního dobrovolníka. Počasí doposud skvěle vycházelo, ale pomalu se zatahovala mračna a sem tam také trochu ukápl. Proto se prozřetelní organizátoři rozhodli pro již naučený hromadný tanec, aby rozproudili účastníkům krev. To se úspěšně podařilo, a tak mohla začít mše svatá

s hlavním celebrantem otcem biskupem Kájou. Za překladatelské činnosti pronesl při kázání Pascual Chávez několik zajímavých myšlenek, ze kterých mi utkvěly především dvě: „*Vzdělávejte se, protože vzdělání je cesta k lidskosti!*“ A za druhé: „*Bud'te šťastní!*“ Ani jedna myšlenka nejde zrealizovat jen tak, byť by se to možná na první pohled zdálo některým jednoduché, ale když se nad nimi zamyslíme, mají velkou hloubku a je v nich mnoho pravdy. Při mši svaté dostal don Pascual od české mládeže také krásný dárek, který mohl hned využít – krásný batikovaný ornát. Mše s velkým duchovním nábojem tedy pokračovala. Nelze nezmínit také skvěle zvládnutý hudební doprovod místní scholy, které to opravdu klapalo a která přispěla nemalou měrou ke skvělé atmosféře.

Nu, mše pomalu skončila a mohlo začít to, co se děje při každé návštěvě slavné osobnosti. Netušíte? No přeci fotografování s celebritou! :-)) Po skupinkách jsme se zvětšili s hlavním představeným, který při tom hýřil dobrou náladou a neopomněl každému potřást pravicí. (Pokud se chcete podívat, jak nám to s ním sluší, navštivte fotogalerii na webových stránkách www.mladez.sdb.cz/chavez/. Zde se také můžete dozvědět mnoho dalších zajímavých informací.) Čas byl ale neúprosný – a to především pro dona Pascuala, a tak po poslední hromadné fotce nastalo rozloučení.

Skvělý den v Pardubicích se pomalu chýlil ke konci. Někteří ještě neodolali a využili místního bohatého pohoštění. Hodiny ukazovaly zhruba 18 hodin, když se náš autobus vydal zpět k našim domovům. A tak, zatímco Pascual už mířil do Prahy, kde měl další den vyhrazen pro salesiánské spolupracovníky, my jsme ujížděli na stranu opačnou. Po marném pokusu šachové partie s nemagnetickými šachy na některé (pouze na některé :-)) postupně doléhala únava, a protože cesta domů trvala déle, než tam, tak se někteří (opakují pouze někteří!) neostýchali dát si zaslouženého šlofička. Ale cesta uběhla a po rozloučení se zbytkem osazenstva jsme v Kroměříži nasedli do aut a po krásných zážitcích se těšili do peřin.

Jak tedy hodnotit s odstupem toto setkání? Z mého pohledu naprosto skvělá akce, která byla nejen dobře nachystaná, ale která měla především svoji velkou vnitřní sílu. Opravdu, atmosféra strhla každého a mě především – a to jsem zas tak moc nečekal. Věřím, že si každý odvezl nějaké to povzbuzení či myšlenku do dalšího života, aby mohl více či méně pokračovat v salesiánském díle Dona Bosca a Dona Cháveza. Snad tedy přijede zas a budeme si moci povídat třeba i o jeho prognóze finále MS ve fotbale – Česko vs. Mexiko...

Nakonec ještě kratičkový životopis dona Pascuala Cháveze:

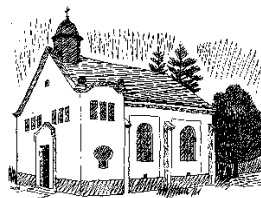
Pascual Chávez pochází z Mexika. V dětství navštěvoval salesiánskou školu v Saltillu, kde se zrodila jeho touha následovat Dona Boska jako salesián. První sliby složil v roce 1964 a kněžské svěcení přijal 8. 12. 1973. Od roku 1989 do roku 1994 byl provinciálem v provincii Mexiko-Guadalajara a v dubnu 2002 byl zvolen novým hlavním představeným salesiánů – devátým nástupcem Dona Boska.

A můj kratičkový pohled? Skvělý chlapík plný humoru, ze kterého vyzařuje zvláštní upřímné charisma, kterým oslovil jistě nejen mě...

-pop-

Kostely na Valašsku

Lukov - kostel svatého Josefa

V obci Lukov se snoubí historické budovy s novou vesnickou zástavbou.

Kolem moderního domova důchodců stojí alej starých lip a kaštanů. Od ní vede Hradská cesta vzhůru a na jejím konci je socha sv. Jana z Nepomuku.

V její blízkosti pod korunami památných lip trávil chvíle odpočinku paní Betty Smetanová. V blízké hájovně žila po smrti manžela Bedřicha Smetany u své dcery Zdeny Haydůškové.

Kostel svatého Josefa pochází z roku 1812. Jde o jednodílní omítnutou stavbu z kamene a cihel, s oltářem orientovaným na sever. Oltářní obraz Smrt svatého Josefa vytvořil vídeňský malíř Georg Schillinger. Vnitřní ornamentální výzdobu provedl v roce 1930 malíř Jan Ježek.

Kostel i s přílehlou farou je zrenovován a zapsán do seznamu kulturních památek.

Věž kostela rozeznávají hlasy tří nových zvonů.

Poblíž Lukova, ve Velíkové, se nachází také kaple sv. Cyrila a Metoděje – moderně pojatá cihlová stavba zaujme originální zvonici z kamene a dřeva.

(z knihy Kostely na Valašsku, kterou vydalo nakladatelství Public Art, Radovan Stoklasa, Příčná 1390, Rožnov pod Radhoštěm)

-pn-

Obraz Matky Ustavičné Pomoci

Na titulní stráně minulého, tj. květnového, Farničku byla fotografie obrazu, který zdobí jeden z bočních oltářů našeho kostela. Je to obraz Matky Ustavičné Pomoci a je to zřejmě vůbec nestarší obraz v našem kostele. Pochází již z druhé poloviny 18. století. A protože redakce Farničku dostala zajímavý materiál o původu originálu tohoto obrazu (ten náš farní je pouze kopíí), rozhodli jsme se s některými zajímavostmi seznámit i Vás, čtenáře.

Obraz Matky Ustavičné Pomoci je jedním z nejoblíbenějších mariánských obrazů vůbec. Jedná se o ikonu, která byla namalována pravděpodobně ve 13. století na ostrově Kréta. Koncem 15. století se dostal za neznámých okolností do Říma, do augustiniánského kláštera. Zde byl uctíván v dnes už neexistujícím kostele sv. Matouše až do roku 1798, kdy byl kostel při napoleonských bouřích zničen. Obraz se sice podařilo zachránit, ale časem upadnul v zapomnění. Ne však navždy. Roku 1866 odevzdal papež Pius IX. obraz do opatrování redemptoristům, kteří se několik let předtím usadili v Římě. Ti jej umístili do kostela sv. Alfonsa, ve kterém je uchovávan dodnes. Opatrovat jej měli misionáři, synové sv. Alfonsa, který sám byl velkým ctitelem Matky Boží a své kněze zavázal, aby úctu k Panně Marii šířili po celém světě. I s jejich pomocí se úcta k tomuto obrazu začala velmi rychle šířit. Podle obrazu vzniklo na deset tisíc věrných kopií a miliony malých i větších tištěných obrázků. V souvislosti s rozvojem úcty k Matce Ustavičné Pomoci vzniklo mnoho náboženských sdružení, 28 řeholních společenství a rozličných apoštolských institucí. V naší zemi úctu k Matce Ustavičné Pomoci zaváděli především redemptoristé, zejména prostřednictvím lidových misíí.

Originál obrazu je namalován na desce z cedrového dřeva o rozměrech 52×41 centimetrů. Je na něm vyobrazena Matka Boží, která ukazuje pravou rukou na Jezulátko: „On je Vykupitel člověka.“ Archandělé Michael a Gabriel ukazují Božímu dítěti (tvář prozrazuje už zralého chlapce), co jej čeká a oznamují svaté Panně: „Budeš Matkou Bolestnou.“ Dítěť jakoby před chvílí obrátilo tvář od kopí a houby a vidí nyní přicházet archanděla Gabriela s křížem a hřeby. Z lidského strachu před vídnou budoucího utrpení hledá Ježíš pomoc u své Matky. Přivine se k ní, až se mu uvolní sandálek, a chytá se její pravé ruky. Matka cítí se synem, dívá se před sebe, dívá se na všechny, co jdou za Ježíšem a nesou svůj kříž. Z oduševnělé a důstojné tváře Madony je možno vyčíst hluboký smutek, utrpení, ale i obětavou lásku. Je to tvář Matky Vykupitelovy, která má v opatrování své dítě i každého člověka. Celý obraz má velmi propracovanou symboliku. Např. zlaté pozadí celého obrazu symbolizuje stálost, neměnitelnost nebe, případně Ducha sv.

Celkový význam obrazu se dá shrnout do těchto slov: Matka pro Něho, Matka pro nás. On, člověk s obavou, tak jako my. Programem jeho života bylo splnit otcovu vůli, a to přes všechna úskalí lidského života. Ona je Matkou – útočištěm s pohledem k nám, pro nás, Matka Ustavičné pomoci, Matka s pevnou rukou, které se vždy můžeme chytit.

Svátek Panny Marie Matky Ustavičné pomoci je 27. června

-vn-

BALI – OSTROV BOHŮ (část 1.)

Minulý měsíc jsme měli s manželkou Janou štěstí a mohli jsme se podívat na vzdálený exotický ostrov v Indonésii – Bali – o kterém se v cestovních příručkách píše jako o ostrově bohů. Nádherná příroda a Indický oceán, který ostrov o rozloze velikosti Moravy omývá, určitě uchvátí každého turistu, který sem zavítá.

Příjemní jsou tady i lidé, kteří sice nežijí v žádném přepychu, jak by se mohlo zdát, ale nijak to nedávají najevo a neustále se usmívají. Velké hotelové komplexy pro návštěvníky z celého světa totiž patří nadnárodním společnostem – americkým nebo evropským – a tak většina vydělaných peněz putuje ze země ven do zahraničí.

Lidem na ostrově tak v lepším případě zůstává práce jako personál v hotelech a restauracích, v jiných službách (my jsme se seznámili se dvěma řidiči, kteří se nechají najímat a auty vozí turisty po zajímavých místech ostrova) anebo se mohou žít skromně – jako zemědělci nebo rybáři. Někteří z nich také provozují malé obchůdky nebo hospůdky, kam však mnoho dolarových turistů nezavítá (mimořádně ceny jídla a občerstvení jsou v nich několikrát nižší než ve velkých hotelech). Exotika je ovšem vykoupena poměrně velkou chudobou a obyčejní lidé si tady v průměru vydělají měsíčně asi jen sto dolarů (2500 korun).

S bohy se tady setkáváte doslova na každém kroku – pokud byste ovšem čekali, že najdete i křesťanské chrámy (nebo katolické kostely), tak ty byste asi hledali marně. I když netvrdím, že tady nejsou, ale my jsme za celý týden neviděli ani jeden... Jen velmi malá část obyvatel Bali jsou křesťané, většina lidí jsou hinduisté a je tady také poměrně značná muslimská komunita.

Každý dům nebo obchůdek má u svého vchodu z bambusového listí malou krabičku do které lidé dávají svým bohům oběti – květiny, rýži, ale viděl jsem i skleničku piva. A svou víru berou lidé opravdu vážně – např. čišnice, která obsluhovala v hotelové zahradě, měla na jednom místě právě takovou krabičku a tam s důstojností před tím, než obsloužila zákazníky, obětovala...

Měli jsme možnost vidět i areál nádherného buddhistického kláštera na břehu oceánu – Tanah Lot. Okamžitě jsem si vzpomněl na známé francouzské místo Mont St. Michel v Bretani – klášter, který se za přílivu stává ostrůvkem. Podobné to bylo i tady – útes, na kterém byl chrám postaven, byl od pevniny oddělen mořem a za přílivu se místo stávalo vlastně malým ostrůvkem.

Další z buddhistických chrámů – Bedha Templ – ležel ve vnitrozemí ostrova. Samotný areál byl ovšem pro turisty nepřístupný. Pustili nás jen ke vchodu a dovnitř nikdo, kdo nebyl hinduistou nesměl. A je zvláštní, že většina turistů to akceptovala.

opět jsem si vybavil, jak se někdy chovají turisté v našich katolických kostelích – nerespektují bohoslužbu, fotí, hlasitě se baví... Tak to by se tady asi stát nemohlo...

Obyvatelé Bali sice původně vyznávali mnohobožství, ale kvůli značně velké muslimské komunitě v Indonésii její první prezident Sukarno rozhodl, aby předešel náboženským nepokojům, že si musejí lidé vybrat boha jenom jednoho. A tak jsem v lámané angličtině vysvětloval našemu řidiči (jmenoval se Putu), že my křesťané máme také jenom jednoho Boha, i když ve třech osobách... Ale jestli to pochopil, to nevím...

Pokračování příště

-pn-

Dobrá rada

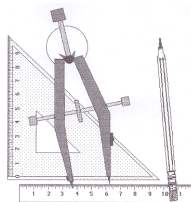
„Dobrá rada nad zlato“, praví jedno rčení. Musím přiznat, že rada řídícího učitele Josefa Konička z Kaňovic, se kterým jsem působil v okresní kontrolní komisi Jednoty, byla opravdu dobrá.

Měl jsem před rozdílovými zkouškami do 4. ročníku večerní průmyslovky (rok 1967). Z odborných předmětů jsem obavy neměl. Strach mi dělala matematika. Při náhodné zmínce o tomto předmětu mi pan Koniček řekl: „Zastav se za mým spolužákem, je u vás na faře, to byl výborný matematik.“

Odvaha zastavit se a požádat o pomoc u pana faráře Aloise Pijáka, který nás mimo jiné v roce 1953 oddával a postupně pokřtil tři naše ratolesti, přinesla ovoce. Jak slíbil, tak druhý den po pohřbu zaklepal u nás (tehdy ještě ve starém domě č. 151 na Jiráskově ulici). Požádal o příslušnou učebnici, aby se mohl seznámit se zadáním, a příští týden, že se pustíme do studia.

„To jste hodný, pane faráři, ale já příští týden dělám zkoušky.“ „Tak to začneme hned – co vám dělá potíže?“ Zaujali jsme místo u stolu s učebnicemi. Sdělil jsem to nejdůležitější. Pan farář se v momentě vžil do role kantora matematiky. Manželka nám nalila „po kalíšku“ slivovičky, aby nám to lépe šlo.

Pokračování ve studiu, ne v pití, následovalo i druhý a třetí den vždy po práci. Na zkouškách se vše ukázalo v dobrém světle a zkouška byla za dvě – chvalitebný. Díky Vám za to, pane faráři i pane Koničku!

zavzpomínal František Zálaha

ZASE ORLÍ HNÍZDO ANEB KYŽENÝ PRVOVÝSTUP (DUBEN 2006)

To ale bude akce! Nejen, že si zpěváci zase zopakují Orlí hnízdo. Ale bude to dokonce o prodlouženém víkendu, a ještě ke všemu korunováno prvovýstupem na nejvyšší vrcholek Beskyd. Co si přát více? A tak když zpěváci úspěšně zvládli své velikonoční povinnosti, mohli se opravdu už jen těšit na plánovanou akci. Předpověď slibovala mírné ochlazení a občasně zamrholení, ale nic není ideální, že...

Pátek

A tak jednoho malebného pátečního odpoledne vrcholilo ve zpěváckých rodinách velké chystání: šaty, boty, povlečení, hry, pití, a samozřejmě jídlo podle společného rozpisu. Kvůli větší autenticitě citujme nyní ze vzpomínek nejmenovaného účastníka akce: „*A jak se tak všechno točilo kolem chystání, za okny se začalo mírně chmuřit. A když se nakládalo do auta, začínalo krápat. A když vozidlo ukrajovalo první kilometry, stěrače již sotva stihaly. A když konečně přišel na řadu ten proslulý lesní kamenitý, a tentokrát i promočený, strmák pod Orlí hnízdem, kola v nejpříkřejší partii jen marně hrabala. Nebýt dobrých mužů, kteří z hnízda slétili na pomoc, zůstali bychom potupně dole a stěhovali bychom celou výbavu v tom lijáku pěšky.*“

Ukázalo se, že pro zpěváky a jejich rodiny je Orlí hnízdo už starým známým místem, takže jak tak postupně v pátečním podvečeru přijížděli, adaptace trvala vždy jen pár chvil. Jen co se přestěhovaly věci do pokojů, jen co se každý trochu porozhlédl. A již začaly obvyklé kratochvíle v podobě her, debat či prostě relaxace. Výrazným „zpestřením“ pátečního večera se stal naprostý výpadek proudu, který s několika drobnými zablíknutími trval až do odchodu na kutě. Naštěstí se ukázalo, že jsou po ruce svíčky. Tato situace alespoň poskytla přítomným příležitost popřemýšlet nad tím, jak za takových podmínek lidé žili v dřívějších dobách a také možnost užít si „černé hodinky“.

Sobota

Ráno se ukázalo, že obavy z kolapsu elektrosystému Orlího hnízda se nenaplnily. Výpadek proudu byl minulostí, zatímco intenzivní déšť a totálně zachmuřené nebe bohužel nikoliv. V tu chvíli již jen ti největší optimisté doufali v uskutečnění plánovaného prvovýstupu. A tak mezitím, co přijížděli další účastníci, byl postupně připraven alternativní program, spočívající v nepřeberném množství her a soutěží. Pro ilustraci na tomto místě uveďme přehled všech druhů těchto hrátek: kalčo, stolní tenis, scrable, šachy, mariáš, Smolíčku pacholíčku, Krtečkova zahrádka, logic, Fantom staré Prahy, mikádo, domino, kent...

Sobotní oběd přinesl tradiční pečená kuřátka s rýží. Tradičně báječná. Po mírné poobědové relaxaci se naprostá většina přítomných, až na již známé individualisty, vydala na deštivou vycházku do okolí, při níž někteří navštívili druhou salesiánskou chalupu ve Pstruží a taktéž místní pohostinské zařízení. Výrazným zpestřením sobotního jídelníčku se stal výborný maxidort, který přivezla Liduška. Ve večerních hodinách pak dorazil poslední z účastníků pobytu, otec Mirek, čímž byl dovršen jejich počet následujícím způsobem: Dospělí – 18, mladí – 3, děti – 19, tedy úhrnem 40 osob. Večer sám, stále deštivý, ale tentokrát již bez výpadku elektriny, byl opět vyplněn hrami, diskusemi a oddechem a byl poněkud delší pátečního.

Neděle

V neděli proto bylo vstávání (do opět zmolklého rána) již poněkud komplikovanější. Připomeňme nejdříve mírně nostalgicky již tradiční skvělou Zdeňkovu anglickou snídani. Hlavním programem nedělního dopoledne byla milá mše svatá v místní kapli. Otec Mirek při promluvě mimo jiné zahřál srdce zpěváků konstatováním, že se s podobnou akcí ještě nesetkal a že bude informace o této aktivitě všemožně rozhlášovat. V poledne se účastníci poměli při řízečku s bramborami. A nedělní odpoledne mělo jako hlavní bod výlet na několik kilometrů vzdálený vrchol Ondřejniku v malém mezdobí skoro bez deště.

Jinak byl celý den opět proložen hrami a soutěžemi, které neustále gradovaly a strhávaly do svého víru postupně téměř všechny přítomné. Před večerem proběhl turnaj v kalču dvojcí nalosovaných dvojic, o půlnoci vrcholil neuvěřitelně dramatický turnaj v kalču dvojcí manželských, jehož vítězi se nakonec stali Ferda s Alčou, a po půlnoci to byl zase přebor ve scrable, který však nakonec nebyl ukončen. Jaký to divoký ryk se v těch pamětných chvílích vznášel prostorami Orlího hnízda. Jaký až dojemný pohled skýtali přítomní soutěživci, zejména ti věku již nemladého, jak urputně bojují na všech frontách a pak zdrcení prohrou opouštějí kolbiště a hledají azyl ústraní (aby zde tiše zamáčkli slzu), nebo naopak křepčí s nadšeným žárem v očích, objímaje se se svými spoluhráči a vydávají neartikulované zvuky. Souboje na kolbištích byly tak urputné, že by nebylo divu, kdyby přerostly i mimo sportovní zápolení. Leč – nestalo se tak. Věřte nebo ne, naši bojovníci si přes veškerý zápal a vzrušení ze zápolení uchovali dostatek odpovědnosti. No, přece zpěváci... Na závěr této sportovní kapitolky vsuňme ještě vzpomínku na výrazné kvality otce Mirka, které projevil zejména ve stolním tenise a v šachu. A stále přšelo...

Pondělí

Ani pondělní vstávání nebylo, po předešlém dlouhém večeru, příliš příjemné. Hlavním bodem dopoledního programu byla opět mše svatá a poté začátek balicích a úklidových prací. A po výborných špagetách na oběd balení s úklidem pokračovalo. A stále přšelo. Nakonec se vše sbalilo, vyklidilo, uklidilo a nastal organizovaný ústup. Všichni se postupně vydali, s mírným smutkem na duši, na cesty k domovu. (Tu zde již komentovat nebudeme – zasloužila by si zřejmě samostatné pojednání, ať již se jedná o trable spojené s defektem vozu otce Mirka, nebo o kolizi jiného nejmenovaného vozidla.)

Závěr

Naše milé Orlí hnízdo. Přes veškerou nevlídnost nepřátelského počasí, ty jsi svou pohostinnost neztrátilo. A když nám toto počasí nedovolilo uskutečnit kýžený prvovýstup, ty jsi nám, drahé hnízdo (ovšem ve spolupráci s Ferdou), připravilo útulný přibýtek a hrst pěkných chvil, možnost oddechu. A tak ti díky! Tvoji zpěváci z Fryštáku.

-post-

Kalendárium červen 2006

- 1. 6. Památka sv. Justina
- 4. 6. Slavnost Sslání Ducha svatého
- 5. 6. Památka sv. Bonifáce
- 11. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice
- 13. 6. Památka sv. Antonína z Padovy
- 15. 6. Slavnost Těla a krve Páně
(Boží Tělo)
- 18. 6. 11. neděle v mezidobí
- 21. 6. Památka sv. Aloise
- 23. 6. Slavnost Nejsvětějšího srdce
Ježíšova
- 24. 6. Slavnost Narození sv. Jana
Křtitele
- 25. 6. 12. neděle v mezidobí
- 28. 6. Památka sv. Ireneje
- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla
- 2. 7. 13. neděle v mezidobí

DŮM IGNÁCE STUHLÉHO

9. – 11. 6. Skalni hrátky

Čeká nás DISácká stěna, schodišťová šachta, Lukovské skály a večer na DISfestu.

9. – 11. 6. 24 hodin na střeše

Už jste dlouho nepracovali? Tak přijďte! Dostanete kýbl, štetku a hurá na střechu... Malujeme, natíráme, přetíráme, krásnější DIS tady máme...

16. 6. U2 – album Pop

4. díl pořadu o legendární irské skupině.

16. – 18. 6. Salza

Nejoblíbenější rakouská řeka, romantické vápencové kaňony, průzračná voda, řečiště plné balvanů, peřeje – prostě nádhera!

Více informací na internetových stránkách www.disfrystak.cz.

Co, kdy, kde???

KLUB MAMINEK

6. 6. ZOO Lešná

Pojedeme navštívit zvířátka. **Vyrazíme společně auty v 8:15 od fary.** V případě nepříznivého počasí náhradní program na faře v obvyklém čase.

20. 6. Posezeníčko v prostorách DISu

Další společně prožitý rok za námi. Jak bude pokračovat dál, o tom si můžeme povídat a plánovat novou sezónu.

FARNÍ DEN

Poslední červnovou neděli, tedy 25. 6., odpoledne, se uskuteční již potřetí farní den... Všichni jste srdečně zváni. Jednotlivá společenství si mohou připravit pro ostatní nějaké to vystoupení. A ani buchy a další dobroty se neztratí... Pro děti bude připraven program, aby měli ti starší možnost si nerušeně poklábovit... :-)

DIS fest IIII

aneb z hrušky důle...

Multi-žánrová přehlídka hudebních tělísek.

Vystoupí: WIDLE (hardrock), MIREČKOVY SEKERÁŠE (etno big beat), P. H. DRONE (etno), HRBOVO BLUES (blues – Holešov), 3TUNY (art rock – Fryšták), KOŇABOJ (Vyškov).

10. června 2006 od 16:00 hodin na DISu.

Vstupné: 60,- Kč.

**Informace: sacman@centrum.cz,
www.disfrystak.cz.**

Obchodní koutek Oudechový koutek

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18

							K			K							
O																	O
▶																	◀
							A						A				

1. starodávná pravidla 2. kapka 3. zimní kabáty 4. pohodlná sedačka 5. ostnatá rostlina 6. naše měnová jednotka 7. domácí zvířátko 8. křečovitě bolesti 9. australský savec	10. pracovníci s kovem 11. učitel (všeobecně) 12. čtvrtá třída gymnázií 13. odlévací forma 14. zlatokop 15. pátý měsíc 16. strunný hudební nástroj 17. křivá čára 18. koňské maso

Tajenka z minulého čísla: Májové pobožnosti.

připravil František Zálaha

- ☺ Baví se dvě duše v ráji: „Jaká byla poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“ „Byl to hlas mé ženy.“ „A co říkala?“ „Když mě na chvíli pustíš k volantu, budeš úplný anděl...“
- ☺ V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si. „Copak, že jste včera nebyl v kostele?“ „Nebyl, včera jsem spal doma...“
- ☺ Po kázání přijde k faráři kostelník a s autoritou školníkům a kostelníkům vlastní ho kárá: „Dneska jste to kázání nějak odflákl, pane faráři. Dokonce i já jsem mu rozuměl!“

FARNÍČEK – zpravodaj farnosti sv. Mikuláše ve Fryštáku.

Vychází 1x měsíčně, určeno pro vnitřní potřebu, neprodejně.

Redakce si vyhrazuje právo na redakční úpravu příspěvků.

Redakční rada: P. Miroslav Dibelka, Mgr. Pavel Nášel, Vít Němec, Pavel Osoha ml.

Římskokatolická farnost Fryšták, P. I. Stuchlého 25, 763 16 FRYŠTÁK, tel: 577 911 005.

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.wz.cz>.

Uzávěrka pro vaše příspěvky je vždy ke 25. dni měsíce!!!

Vyšlo 3. 6. 2006 v nákladu 230 ks.